

Som begrundelse herfor anførtes i en skrivelse til folketingets formand, at forudsætningen for forespørgslen var bortfaldet, idet den slesvig-holstenske regering ifølge bladmeddelelser havde besluttet i Sydslesvig at indføre den samme skoleordning som den i Danmark gældende.

8. Den 20. januar anmeldtes i *folketinget* (F. sp. 2356) følgende forespørgsel til *finansministeren* af *Kristen Amby, Boeck-Hansen, Fibiger, Ole Bjørn Kraft, Victor Larsen og Aksel Møller*:

„Hvilke effektive foranstaltninger agter regeringen at indføre for at hindre de stadig gentagne ubevilgede overskridelser af de givne bevillinger?“

Fremme af forespørgslen vedtoges $21/1$ (F. sp. 2358).

Forespørgslen foretoges $2/2$ (F. sp. 2535).

Ordføreren for forespørgerne (Boeck-Hansen) indledte med at påpege, at de mange overskridelser af givne bevillinger havde fremkaldt en forståelig irritation i befolkningen og udtalte derefter bl. a.:

„Jeg tror ikke, der er nogen grund til at trække de enkelte tilfælde frem; vi kender adskillige af dem, men det ville ganske simpelt være umuligt for den højtærede finansminister at gå ind på dem, eftersom de ligger spredt i de forskellige ministerier — det ville i hvert fald være meget vanskeligt. Og det hjælper forresten heller ikke at græde — det hjælper ingen steder! Nej, det vi sætter vor lid til er, at den højtærede finansminister vil søge at sætte en stopper for dette uheldige forhold, som vi gennem årene er kommet ind på. Det er jo ikke noget, der er opstået under den nuværende regering, det har gammel rod, og man kan naturligvis ikke på nogen måde bebrejde det nuværende ministerium, at der er overskridelser på budgetterne på overslag, der er lavet, før ministeriet kom til — det er klart. Men vi er modstandere af denne fremgangsmåde, også fordi den i virkeligheden er imod forfatningens idé. Den demokratiske forfatning er jo sådan, at det må være den lovgivende forsamling, der er den afgørende med hensyn til, hvilke penge der skal bruges, og hvilke formål de skal bruges til. Naturligvis må den pågældende minister altid have et ikke ringe råderum, men den faste regel må dog utvivlsomt være den, at det er de bevilgende myndigheder, der skal bevilge udgifterne, før de afholdes.“

I sin svartale gav *finansministeren* først en udførlig fremstilling af de retningslinier, hvorefter *den finansielle kontrol* ud-